

af Kommunen, saaledes at hun altsaa er sikret med Hensyn til dets Erlæggelse. Det er klart nok, at der derved paalægges Kommunerne en Byrde; men jeg tror paa den anden Side, at det er lige saa klart, at dersom man overhovedet vil gjøre Noget for Barnemoderen, er der ikke Andet at gjøre; saa maa man gaa dertil. Der haves næppe nogen anden Vej, ad hvilken man kan sikre hende Erlæggelsen af Bidraget, og vil man træffe Foranstaltninger, hvorved det sikkes hende, tror jeg, at man bliver nødt til at gaa denne Vej. Det er altsaa for saa vidt Hovedpunktet i Loven, og naar man ikke er enig i det, maa man konsekvent gaa imod Loven i det Hele. Det er selvfølgelig et forskjelligt Standpunkt fra det, hvorpaa der hidtil er bleven arbejdet baade i det andet Thing og i Udvalget i dette Thing, saa at jeg altsaa for saa vidt betragter det som et Spørgsmaal, der ikke vedrører det foreliggende Vædringsforslag.

Jeg skal med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 1 ikke opholde Thingets Tid videre. Jeg tror, at den ærede Ordfører har fuldkommen tilstrækkelig forklaret, at Sagen selv ikke forandres det mindste, fordi de Ord „nødtørstige Underholdning“, som stod i det oprindelige Lovforslag, gaa ud. Det, som for mig er det Væsentligste ved Vædringsforslaget under Nr. 1, er egentlig kun det, at man vilde have Forpligtelsen til at yde Barnets Moder Bidrag ud, fordi Udvalgets Vædringsforslag i det Hele taget gaar ud paa at hævde, at Forpligtelsen til at yde Bidrag skal paahvile, ikke blot lige overfor Moderen, men ogsaa lige overfor Andre, der i Moderens Sted have overtaget Forsørgelsen af Barnet. Det er den Realitet, som ligger i Vædringsforslaget Nr. 1, men derimod gjør det ikke Noget til Sagen, at Udtrykket „nødtørstige Underhold“ er gaaet ud.

Der er saa et andet Spørgsmaal, som man har sat i en vis Forbindelse med dette, som maatte kunde kræve nogen yderligere Overveielse, og det er Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at vedblive med at yde Bidrag efter det 14de Aar. Jeg kan nu ikke se, at der fornøstigtvis kunde være Noget at indvende imod, at denne Forpligtelse paalægges Faderen. Det er jo et stort Spørgsmaal, om man ikke allerede i det Væsentlige kan komme dertil efter den nu bestaaende Lovgivning, navnlig efter Blakaten af 6te

December 1839, men affet derfra forekommer det mig, at der ikke kan være nogen videre Betænkelse ved at opstille den Sætning, at naar det er nødvendigt for Moderen efter Barnets fjortende Aar at yde Bidrag til dets Underhold, naar Barnet nemlig ikke kan hjælpe sig selv, saa er Faderen forpligtet til at deltage deraf. Derimod kunde jeg inderligere forstaa, om man kunde have nogen Betænkelse ved at udstrække Kommunens Garantiforpligtelse saa vidt; det burde maasse overveies til 3die Behandling, om Kommunens Forpligtelse til at yde Alimentationsbidraget ogsaa skal strække sig til det, der erlægges mellem det 14de og 18de Aar. Mig forekommer det, at naar man i det Hele gaar saa vidt som Lovforslaget, kan det egentlig ikke have stort at betyde, om man gjør det Skridt med eller ikke, og det er dog det Konsekvente, at man antager det. Men skulde det kunne forsones Noget af dem, der have store Betænkelse ved Kommunens Forpligtelse, som de stille sig efter Lovforslaget, er det jo nok Noget, der kunde tages under Overveielse, om man skulde indstrænke Kommunens Forpligtelse til det Underholdningsbidrag, der falder indtil det 14de Aar. — Jeg skal ligeledes bemærke, at det vistnok ogsaa kan fortjene at tages under Overveielse til 3die Behandling, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, om det ikke var rigtigst at indstrænke den Pligt, som efter Lovforslagets § 4 paalægges Kommunerne, til de Underholdningsbidrag, der paalægges i Følge Øvrighedens Resolution, og udelukke dem, der erlægges i Følge Forlig.

Der næst skal jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 11. Der blev, saa vidt jeg forstaaer, af en af de Herrer gjort stærke Indvendinger imod dette, at Faderens Ret til at forlange Barnet udleveret ved Moderens Død ikke var ubetinget. Jeg tillob mig forleden Dag, da denne Forhandling begyndte, at bemærke, at jeg ogsaa havde nogen Betænkelse ved det, fordi det fra et principielt Standpunkt synes naturligt, at Faderen maa være berettiget til at komme i Besiddelse af Forældremyndigheden over Barnet, naar Moderen er død. Men jeg tilsvøiede tillige, at jeg erkjender, at der var mange praktiske Hensigtsmæssigheds Grunde, som kunde tale for at indstrænke denne Ret, idet Erfaringen vistnok viser, at